

Den stemmeløse gutten

Trønder-Avisa

En historie om en død gutt som ble sviktet av alle.

DEN STEMMELOSE GUTTEN

Redaksjon:

Trønder-Avisa

Innsendere:

Johan Prestvik (joan.prestvik@t-a.no)

Gøril Pedersen-Engesvik (goril.pedersen-engesvik@t-a.no)

Takk til:

Stine Sofies Stiftelse, kirkegårdsarbeideren ved Tilfreds gravlund, som viste oss guttens siste hvilkested, Redaktørforeningen som fikk oss til å gå noen ekstra etiske runder, Amedia Kreativ for grafisk hjelp, redaksjonen i Trønder-Avisa, og særlig redaktør Gunn Magni Galaaen, som løftet opp arbeidet igjen høsten 2025.

Den stemmeløse gutten er en artikkelserie i fem deler, om den manglende rettssikkerheten til barn som dør, og der foreldrene blir mistenkt.

Publiseringen fortsetter med oppfølgende artikler i 2026.

Innhold:

1. Saken vi aldri glemte	s. 3-4
2. Problemstillinger	s. 5
3. Den lange veien mot målet	s. 6-8
4. Dette avdekket vi	s. 9-10
5. Etiske vurderinger	s. 11-13
6. Konsekvenser	s. 14
7. Publiseringer	s. 15

Saken vi aldri glemte

Historien om den stemmeløse gutten i Vanvikan gir et tydelig bilde på hvor galt det kan gå, når barnet ikke har noen som taler dets stemme.

Artikkelserien, som ble publisert i fem deler, avdekker at gutten ble sviktet av alle instanser som skal fungere som samfunnets sikkerhetsnett:

- Både helsestasjonen, barnehagen og barnevernet var bekymret for gutten, men ingen reagerte i tide.
- Politiet, som har barnedødsfall som sin høyeste prioritet, klarte ikke å finne ut hvorfor eller hvordan gutten døde. Sykehuset som oppbevarte de biologiske bevisene, destruerte prøvene tre år etter første henleggelse. Det ble dermed en umulig oppgave å komme til noen konklusjon da saken ble gjenopptatt drøyt fem år senere.
- Til slutt avdekket vi det paradoksale at prøvene som kunne gitt svaret på dødsårsaken, ligger oppbevart 500 meter unna guttens navnløse grav.
- Historien kunne vært en helt annen om gutten hadde hatt en person som utelukkende hadde hatt barnets rettssikkerhet og stemme som sitt perspektiv.

Tre år, og seks måneder med intensivt arbeid, tok det oss å få denne historien publisert. For en liten redaksjon har det kostet mye i form av tid og ressurser.

I tillegg til selve innsynsarbeidet, og arbeidet med det omfattende tekstmaterialet, har jobben med å få etikken til å stemme overens med sakens premisser vært det mest metodisk krevende. Å rendyrke kritikken mot systemet og lovverket, uten å gå på bekostning av selve historien og den uretten som gutten ble utsatt for, ble omsider vår nøkkel.

27. november 2013 gikk alarmen. Barnedødsfallet i Vanvikan ble omtalt nær i alle landets aviser, og det ble slått stort opp at barnet var blitt satt igjen alene hjemme i forkant av funnet av den døde gutten på 15 måneder. Mor og far blir siktet, familieforhold brettes ut og foreldrenes historikk blir saumfart.

Barnedødsfall prioriteres høyt i politiet. Rettsmedisinere og Kripos ble sendt fra hovedstaden til den vesle bygda i Indre Fosen. Det ble satt på store ressurser for å finne ut av hva som hadde skjedd.

Etterforskningen i Vanvikan førte likevel ikke fram. Ett år etter dødsfallet ble saken henlagt for første gang. Dødsårsaken ble aldri avklart. Omsorgssvikt ble aldri et tema. Hva som skjedde med barnet ble deretter aldri fortalt.

Saken ble gjenopptatt i 2019, men heller ikke denne gang klarte politiet å gi et klart svar på hva gutten døde av, selv etter iherdige forsøk på å få ut noen forskningsprøver. Høyesterett sa nei. Den ble dermed henlagt på nytt.

Vi klarte ikke slippe tanken på gutten etter alle disse årene. Hva var dette maursyrefunnet politiet hadde gjort, men som de ikke fikk ut prøvene på? Hva var det som hadde skjedd? Hvorfor ble ingen stilt til ansvar?

Skuprapport for 2025

En gutt som døde alene hjemme på sitt eget barnerom, 15 måneder gammel.

Dette var bakgrunnen for at vi våren 2023 – det året det var ti år siden hans død – bestemte oss for å fortelle historien om gutten og hans død, på bakgrunn av innsyn i store deler av etterforskningsmaterialet i saken.

Problemstillinger:

Det vi visste før vi fikk innsyn i etterforskningsmateriellet, var at det var et lite barn som døde alene hjemme. Foreldrene, som hadde rushistorikk, hadde reist fra gutten. I seg selv kritikkverdig, og noe vi ønsket å finne svar på. Hva var det egentlig som foregikk i dette hjemmet, og hvorfor var det ingen som grep inn tidligere?

Etter en gjennomgang av etterforskningsmaterialet, som tar for seg politiets etterforskninger i både 2013 og 2019, reises flere problemstillinger – både etiske og arbeidsmessige.

Saken ble etterforsket to ganger, men det ble aldri funnet noen dødsårsak. Hvordan kan det ha seg at et barnedødsfall, som står øverst på politiets prioriteringsliste, har så mange feil og mangler – og ikke ender med to streker under svaret?

Med alle de spesielle omstendighetene rundt familien, med religiøse spådommer om dommedag og bruk av sølvvann, skulle en tro at det var lettere å komme til en konklusjon, enn hvis det var få spor å gå etter. Hvorfor klarte ikke politiet og rettsmedisinerne å gi noen klare svar?

Det som likevel framsto som den mest åpenbare problemstillingen, etter at en så alvorlig sak er henlagt to ganger, er hvem som ivaretar rettssikkerheten til døde barn? Politiet ba om at det ble oppnevnt bistandsadvokat for barnet ved begge etterforskningene, men tingrettsdommerne sa nei, med henvisning til straffeprosessloven. Hvilke rettigheter har da et barn som dør? Hvem taler barnets sak?

Til tross for at et forslag om å gi døde barn rett til bistandsadvokat var oppe til behandling i Stortinget i 2008, har det vært en lite kjent problemstilling og ikke særlig godt belyst perspektiv.

Historien om den stemmeløse gutten bidrar til å belyse hvorfor dette bør settes på den politiske agendaen igjen.

Den lange veien mot målet

Gjennom innsyn i politiets etterforskningsmateriale, i en henlagt sak om et barnedødsfall, har vi manøvrert oss gjennom en krevende etisk landskap for å komme i mål. Fra vi fikk innsyn i materialet i januar 2023, og til publisering desember 2025, gikk det nesten tre år.

I 2023 jobbet vi i om lag fem måneder med å gjennomgå sakskomplekset, lære oss saken, komme i kontakt med relevante kilder, ettergå hvorfor saken aldri ble oppklart. Saken ble stoppet i siste liten i november 2023.

Da startet arbeidet med å gjøre sakene publiseringklare, som ble en etisk slalåmløype. Her var vi nær ved å gi opp, og saken lå i bero fra mars 2024 til høsten 2025.

Da gikk vi på nytt gjennom artiklene vi hadde laget, og metodisk rendyrket det som ble selve målet med historien: å belyse samfunnets urett som var begått mot gutten fra Vanvikan, og følgende av lovverket som hindrer døde barn i å få en egen advokat, som kan ivareta barnas interesser når omsorgspersoner mistenkes eller siktes.

21. desember 2022 søkte vi innsyn i etterforskningsmaterialet i de henlagte etterforskningene av barnedødsfallet i Vanvikan, 27. november 2013.

Vi hadde tidligere den samme høsten begjært innsyn i et annet henlagt barnedødsfall og en annen henlagt drapsetterforskning, men fikk avslag i begge. Vi hadde derfor ikke så store forhåpninger til at vi skulle få ut så mye, men vi ga det en sjanse. Vi argumenterte med at det var saklige grunner til å se på omstendighetene i saken med det mistenkelige dødsfallet, som var henlagt to ganger. Vi mente både allmennheten og politiet kunne være tjent med at saken kunne sees på av pressen, i tråd med vårt samfunnsoppdrag som kontrollvirksomhet.

Politiet ga 13. januar 2023 beskjed om at vi ville få innsyn i etterforskningsmaterialet, med unntak av enkelte dokumenter knyttet til personlige opplysninger som resepter og passord knyttet til de siktede.

Materialet, som var på om lag 4.000 pdf-sider, ble fem dager senere (18. januar) oversendt. Vi fikk tilsendt dokumentene i sju krypterte deler, der kun et fåtall journalister fikk tilgang på materialet.

Vi hadde på denne tiden ingen KI-verktøy som kunne hjelpe oss med systematisering, så vi gjorde jobben manuelt. Side for side, kapittel for kapittel.

Deretter handlet det om å få systematisert de ulike relevante delene av etterforskningene i en tidslinje så vi kunne samle det i bolker, for så å kunne bruke det til historiefortellingen. Denne ble en sammenstilling av hittil ukjente opplysninger og detaljer rundt blant annet guttens siste døgn.

Ut fra materialet var det en del åpenbare kilder vi trengte å komme i kontakt med. Politiet var selvsagt. Det samme var guttens far, som hadde vært siktet ved begge etterforskningene, samt guttens bestemødre på begge sider.

Vi så i dokumentene at dette var en liten familie med lite nettverk, så det var en begrenset omgangskrets som kunne gi opplysninger om guttens korte levetid. Vi skulle ikke drive noen etterforskning, men vi hadde ambisjoner om å få stilt noen åpenbare spørsmål vi mente manglet i det etterforskningsmaterialet vi hadde fått tilgang til.

Rettsmedisiner Arne Stray-Pedersen ble også en sentral kilde, ettersom han var med i begge etterforskningene.

Opplysninger om en boks med kalvemelktillegg, som ble funnet i et kjøkkenskap under åstendsundersøkelsene, har vært helt ukjente opplysninger fram til vi publiserte artiklene. Ettersom teorien var at maursyrefunnene i øyevæsken, bleien og drikkeflasken kunne stamme derfra, og at politi og påtalemyndighet gikk helt til høyesterett for å få ut de biologiske forskningsprøvene, ble det fort klart at dette var et så sentralt element som måtte være med for å forstå hva som hadde skjedd.

I en tilsynsrapport fra Fylkesmannen i Nord-Trøndelag og Fylkesmannen i Sør-Trøndelag i etterkant av dødsfallet, fikk blant andre Nav, helsestasjonen i Leksvik og barnevernstjenesten på Fosen kritikk.

Mens politietterforskningen kom avsluttet og utilslørt, kom tilsynsrapporten med en rekke opplysninger som var fjernet.

Innsynet i vitneavhørene bidro derfor til at vi kunne gi presise gjengivelser av hvordan aktørene har gjengitt de siste døgnene før guttens død, mens det kommer dårligere fram hva de fikk kritikk for av Fylkesmennene i Trøndelag og hvorfor.

Seks uker før den planlagte publiseringen i november 2023, forsøkte vi å komme i kontakt med guttens far, uten å lykkes. Vi kom imidlertid fort i kontakt med farens mor, altså guttens farmor. Vi hadde både skriftlig dialog med henne, samt en lengre telefonsamtale der vi både fikk fortalt hva vi jobbet med og hva vi ønsket å få svar på.

Vi forsøkte å få kontakt med guttens far gjennom henne, men hun sa bare at han ikke ville snakke med oss. Dette var ikke tilfredsstillende for oss, med tanke på samtidig imøtegåelse, så vi sendte et brev til ham, som vi sendte til den folkeregistrerte adressen hans.

Vi regnet ikke med at han ville gjøre seg til kjenne til tross for at vi ba om dette i brevet, så vi besluttet å ta turen til et annet sted i landet hvor mannen bor. I det vi nærmet oss ytterdøren hans, kom han ut. På tur til et ærend.

Dette ble et svært kort møte, der vi kun rakk å presentere oss før han gikk tilbake inn døren og låste. Det eneste han sa, var at vi måtte «dra et annet sted». Han ville ikke snakke med oss. Vi rakk dermed ikke å stille ham noen spørsmål.

Et siste håp om å få mannen i tale, var å gå gjennom advokaten som representerte ham da saken ble gjenopptatt i 2019, Heidi Reisvang i Elden Advokatfirma. Vi hadde hatt dialog med henne gjennom høsten, men vi forsto at også hun slet med å komme i kontakt med mannen.

Vi redegjorde for at vi ønsket å høre både om hvordan saken har vært for ham, hans meninger om politiets arbeid og hvilken formening faren har om sønnens død.

Vi ba også om svar på ubesvarte spørsmål angående det maursyretemaet, som tross alt hadde vært gjenstand i retten, der politiet ba om å få utlevert prøver fra et forskningsprosjekt:

- Hva gjorde boksen med kalvemellk-tillegg i kjøkkenhylla?
- Hva ble pulveret brukt til?
- Ble pulveret tilsatt melka som sønnen ble matet med?

Etter det mislykkede møtet utenfor mannens bolig, redegjorde vi overfor Reising at vi nå mente å ha strukket oss langt i å få hennes klient i tale, gjennom både dialog med advokaten og mannens mor, og at vi hadde sendt både brev og vært på døra hjemme hos ham.

Tre uker etter vår planlagte publisering, kom svaret fra advokat Reising:

«Du kan sitere meg på at min klient ikke ønsker å kommentere saken.

For øvrig ønsker min klient at jeg videreformidler at han ikke ønsker navn og bilde publisert, og jeg minner i den anledning om vær varsom-plakaten. Dersom det vil bli publisert slik vil han vurdere klage til PFU.»

Da hadde vi allerede besluttet å legge sette publiseringen i breo. Saken vi først hadde laget, holdt ikke mål rent etisk.

Som en del av prosessen med å gjøre artikkelserien «publiseringsbar», har vi vært i kontakt med erfarne journalister, redaktører og reportasjeledere for å få tips og innspill.

Det å rendyrke systemkritikken og den manglende rettssikkerheten til døde barn, var et gjennomgående råd vi tok med oss i arbeidet med å skrive om og å omprofilere prosjektet vårt.

Da vi besluttet å se på saken på nytt, høsten 2025, var det naturlig å kontakte Hilde Mari Musum. Hun er fra Verdal og var lokal hovedetterforsker da saken ble gjenopptatt i 2019, og har de siste årene arbeidet som etterforskningsleder ved barnevoldsavsnittet i Kripos.

Vi laget en sak om henne i sommer, da hun gikk i Kripos, og hun innrømmet den gang at barnedødsfallet i Vanvikan er den saken hun husker best fra den lange karrieren i politiet.

Når et barn lider en unaturlig død, og politiet bruker så store ressurser på å etterforske, uten å komme til bunns i dødsårsaken - og det attpåtil er så mange uheldige omstendigheter som påvirker mulighetene til å finne dødsårsaken, anser vi det som at almenheten har rett til å få vite hva som faktisk skjedde før og etter guttens død.

Gutten hadde ingen som talte hans sak i de 15 månedene han levde, men vi ønsket i hvert fall å gi ham en stemme 12 år etter hans død.

Gjennom å løfte fram denne problematikken om manglende rettssikkerhet, håper vi denne serien kan bidra til et offentlig ordskifte som tar barnas rettigheter på et større alvor.

Dette avdekket vi

Vi har per i dag et system der ingen instanser tar ansvar for å ivareta barnets interesser ved mistenkelige barnedødsfall. Mens omsorgspersoner automatisk får tildelt advokat i det øyeblikk de blir siktet, er det ingen som forsvarer den fornærmede part når et barn dør.

I barnevernet snakker man i dag om «barnets beste», men i mistenkelige dødsfall er det ingen som får oppgaven med å ivareta barnets stemme.

Gutten ble gravlagt på Tilfredshet gravlund, like ved St. Olavs hospital, i en umerket grav. Ved hjelp av et gravnummer, kunne vi med god sannsynlighet finne den tilmålte halve kvadratmeteren hvor urnen ble lagt ned.

500 meter unna graven, ligger de gjenværende biologiske bevisene fra obduksjonen. Det ble i retten gjort til en konflikt mellom politiets rett til å få tak i forskningsmaterieell, mens vi i vår artikkel viser at det også kunne vært reist et spørsmål ved hvorvidt det var obduksjonsmaterialet som ble delt i to – uten at politi og rettsmedisiner visste det.

Vi oppdaget også at St. Olavs hospital hadde en særegen instruks om å destruere bevismaterialer etter tre år, dersom etterforskningene ble henlagt, og at dette har påvirket politiets muligheter til å finne dødsårsaken da saken ble gjenopptatt i 2019.

Vår gjennomgang av etterforskningsmaterialet viser dessuten svakheter i etterforskningene, der relevante spørsmål ikke blir stilt og hypoteser ikke blir sjekket ut:

- Kalvemelka ble funnet under åstedsundersøkelsen, natta etter at gutten ble funnet død. Den var egentlig en rød tråd gjennom den første etterforskningen, uten at det ble gjort en særskilt etterforskning:
  - Barnevernet stusset på fargen på melka i tåteflaska
  - Det sto mugger med melk på soverommet
  - En boks med kalvemelktillegg på kjøkkenet
  - Innholdet i boksen ble undersøkt, men det ble ikke satt i sammenheng med melka eller hullet i guttens magesekk før etter at saken ble gjenopptatt.

- Uavklarte spørsmål om dødsårsaken:
  - Rettsmedisinereren konkluderte med at gutten forut for dødstidspunktet var frisk, og at det han ikke døde naturlig.
  - Det er tre mulige måter han kan ha dødd på, der krybbedød blir ansett å være lite sannsynlig.

Skuprapport for 2025

Det er likevel ikke klart å sannsynliggjøre hvorvidt det er snakk om forgiftning eller kvelning, som begge deler i så fall vil være påført vold.

Hovedfunnet er likevel at barnet har hatt en oppvekst der foreldrene trente opp gutten til å være alene hjemme, og at samfunnets sikkerhetsnett ikke virket da han skulle hatt hjelp. Også etter hans død har den manglende rettssikkerheten og en advokatstemme påvirket utfallet av politiets etterforskning.

Beviser ble kastet og etterforskningene ble henlagt, selv om sentrale spørsmål fortsatt var ubesvart.

Etiske vurderinger:

Omtale av et barn utløser i seg selv varsomhet hos oss journalister.

Vær varsom-plakaten er tydelig på dette i §4.8:

«Når barn omtales, er det god presseskikk å ta hensyn til hvilke konsekvenser medieomtalen kan få for barnet. Dette gjelder også når foresatte har gitt sitt samtykke til eksponering. Barns identitet skal som hovedregel ikke røpes i familietvister, barnevernssaker eller rettssaker.»

Vi arbeidet sommeren og høsten 2023 klar en omfattende artikkelserie om den døde gutten, og var opprinnelig klar for publisering rundt markeringen av at det var ti år siden barnedødsfallet.

Vårt utgangspunkt i starten var å bruke bilde av gutten, samt bruke det fornavnet han hadde inntil to dager før han døde. Foreldrene hadde søkt navneendring på gutten, så han skulle få et mer kristent navn før dommedag.

I ettertid ser vi at vi ble blendet av alle spesielle omstendigheter rundt foreldrene. Alt det spesielle rundt foreldrene og familieforholdene, og vår detaljerte gjengivelse av ting som ikke hadde noe med guttens manglende rettssikkerhet å gjøre, bidro til en fyldig indisierække som det ikke var grunnlag for å publisere. Saken var tross alt etterforsket to ganger, og foreldrene er i henhold til uskyldspresumpsjonen uskyldige fram til det eventuelt foreligger dom. Og i denne saken kommer det trolig aldri til å foreligge en dom.

Som en ekstern sikkerhetsventil, ble serien heldigvis oversendt Redaktørforeningen, som dro i nødbremsen for oss.

Vi innså at vi hadde hatt en slags kollektiv etisk kollaps, der vi gikk for langt i detaljer og opplysninger, som skygget over det vi egentlig ønsket å fortelle:
At barnet ikke hadde noen rettssikkerhet.

I januar 2024, like etter at våre redaktører hadde dratt i nødbremsen, begynte vi å se litt nærmere på en serie VG-artikler om uoppklarte dødsfall. Hvordan navigerte VG i dette etiske landskapet, hvordan kunne gjengi så detaljert om antatte gjerningspersoner, i saker som var henlagt?

Særlig ble oppmerksomheten vår fanget av historien om [Salma som døde på barnerommet](#).

Vi var i kontakt med en kollega i VG som hadde jobbet med denne serien. Etter denne samtalen, og etter at [VGs skuprapport](#) ble offentlig i 2024, ble det enda tydeligere for oss hva som måtte til for å gjøre historien fra Vanvikan publisierbar: Systemkritikk.

Dette ble starten på omskrivingen av historien. Men det skulle gå mange måneder før vi igjen var beredt til å trykke på knappen.

Vi var i ferd med å bli nok en aktør som sviktet gutten, gjennom å la hans historie forbli taus.

Vi er glad for at saken ble stanset, og at vi ble nødt til å se på den med litt sterkere briller. Hvordan kan vi få fram uretten mot døde barn gjennom denne historien, uten å flytte all oppmerksomheten mot de mange omstendighetene som skjedde rundt barnets foreldre?

Det er åpenbart at saken har vært en belastning for pårørende, gjennom at den har vært etterforsket to ganger og at guttens far har vært siktet ved begge tilfellene. Gjennom å likevel omtale dødsfallet, og ved å omtale nye opplysninger rundt flere ukjente omstendigheter rundt dødsfallet, bidrar vi naturlig nok til å rippe opp i saken. Vi vet at farens familie ikke setter pris på publiseringen.

Etter omskrivninger og en mer tydelig vinkel og gjennomgående problematisering av hva som skjer når den døde gutten mangler en stemme, mener vi likevel at dette veier opp for den belastningen barnets far utsettes for.

Den eneste konkrete tilbakemeldingen vi hadde fått fra guttens far, gjennom advokat Reivang, var et ønske om at vi ikke brukte bilde av og navnet til gutten.

Da vi bestemte oss for å gjenoppta saken, ønsket vi ikke å utfordre det eneste ønsket fra familien. Det ble dessuten bare et forsterkende visuelt element: han var ikke lenger bare stemmeløs, han var også ansiktsløs.

Gutten døde, etter det rettsmedisinerne mener er et unaturlig dødsfall, politiet erkjenner at det er gjort en urett mot barnet ved at det ikke er funnet en dødsårsak, og det er i denne saken understreket at dersom barnet hadde hatt en egen advokat kunne både biologiske bevis vært reddet og en dødsårsak ville vært mulig å fastsette. Sannsynligheten ville i hvert fall økt betraktelig.

Vi kunne også gjennom den mer systematiske gjennomgangen av saken i et systemkritikk-perspektiv, også få fram at bakgrunnen for at St. Olavs hospital hadde destruert de biologiske bevisene, skyldtes en lokal instruks som Riksadvokaten mener sykehuset i Trondheim var alene om i hele landet.

Denne instruksjonen ble dessuten endret kun et halvt år etter at bevisene var destruert, så dersom politiet hadde drøyd noen måneder før de henla saken, eller at gutten hadde hatt en advokat som kunne anket beslutningen om henleggelse, kunne bevisene vært intakt da saken ble gjenopptatt i 2019.

Det har ikke vært kjent at bevis kunne vært intakt, at utfallet av etterforskningene kunne vært annerledes, at dødsårsaken kunne blitt kjent, dersom den stemmeløse gutten hadde hatt noen som hadde kjempet hans sak.

Vi forsøkte i månedsvis i 2024 å få svar på spørsmål rundt denne instruksjonen fra St. Olavs hospital, men vi opplevde at saken ble trenert. Dette bidro til å drepe tempoet i arbeidet, vi kom ikke særlig videre, og saken ble liggende. Lenge. Til tross for spede forsøk på løfte saken internt, ble det aldri satt noe trykk på å få saken ferdig.

Høsten 2025 bestemte vi oss for å gjenoppta saken om gutten fra Vanvikan. Inngangen ble vridt om på systemkritikken og guttens manglende stemme ble gjennomgående og

Skuprapport for 2025

framtreddende, og er nå selve årsaken til at vi mener historien fortjener å bli fortalt. Selv om den er 12 år gammel, og selv om den er etterforsket to ganger uten resultat.

Vi besluttet å imøtekomme guttens fars ønske om ikke å bruke bilde og navn på gutten i omtalen. Vi hadde fått svar fra advokaten like før jul i 2023 om at faren ikke ønsket å kommentere saken, men vi gjorde likevel nye forsøk på å få tak i mannen i desember. Familien kritiserte oss for å troppe opp på døra sist gang, så vi gjorde ikke nye framstøt i 2025. I stedet gjorde vi guttens far og farmor kjent med våre planer om publisering i god tid, gjennom skriftlig kontakt. Det ble også varslet på e-post gjennom advokat Reisvang.

Den eneste tilbakemeldingen kom i etterkant av publiseringen, der guttens farmor gjør kjent at hun har vært i kontakt med advokaten, og at hun ikke skjønner hvorfor vi ripper opp i saken igjen.

Konsekvenser

Vår artikkelserie beskriver historien om en gutt som vokser opp i et hjem der foreldrene virker å ha mangelfulle omsorgsegenskaper, men der sikkerhetsnettet ikke fanger opp forholdene før det er for sent

Vårt mål med å publisere denne artikkelserien har ikke vært å laste noen for guttens død, men å synliggjøre at hans stemme og interesser aldri ble hørt. Og at dette også påvirket resultatet av etterforskningene.

Historien om den stemmeløse gutten er i sin dysterhet også et virkelighetsbilde på barns manglende rettssikkerhet. Et regelverk som fortsatt gjelder, men som få roper høyt om.

Det har ikke skjedd som følge av politisk uvitenhet. Det har skjedd som følge av bevisste politiske valg. Mer penger og ressurser til etterforskning skulle veie opp for en manglende stemme.

Mens omsorgspersonene som blir mistenkt for å ha forårsaket barnets dødsfall får oppnevnt forsvarere omtrent i samme øyeblikk som barnet trekker sitt siste pust, ligger døde barn totalt forsvarsløse.

Historien fra Vanvikan beskriver to store etterforskninger, der de beste etterforskningsmiljøene på barnedødsfall i landet kobles på, men der det likevel gjøres feil. Viktige spørsmål blir ikke stilt, nødvendige prøver blir ikke tatt og de avgjørende svarene kommer derfor ikke fram.

Reaksjonene på saken har vært flere. Stortingspolitiker Mats Henriksen (FrP) uttrykker at han vil forsøke å få med partiet på et nytt lovforslag om å gi døde barn i slike saker rett til advokat. Barneombudet har i etterkant av publiseringene uttrykt bekymring knyttet til både rettssikkerheten og den synkende oppklaringsprosenten i barnedødsfall.

Et familiemedlem av gutten har også uttrykt takknemlighet for at Trønder-Avisa har løftet opp saken igjen, og at hun ikke klarer å slå seg til ro med at det kan ha vært et naturlig dødsfall.

Vi fortsetter vårt arbeid med denne saken i 2026.

I mars skal Stortinget for første gang behandlet forslaget om «lov om undersøkelser av offentlige virksomheters arbeid i saker om drap, vold og overgrep og omsorgssvikt mot barn» (barnevoldsundersøkelsesloven).

I desember 2025 ble Nasjonal enhet for undersøkelse av svikt mot barn (NUBA) etablert som en egen enhet underlagt Helsetilsynet, som skal jobbe ut fra det nye lovverket.

Nå kan det på nytt bli både aktuelt å løfte den manglende rettssikkerheten til barn som dør i mistenkelige omstendigheter, der omsorgspersoner blir mistenkt.

Publisering:

Alle artikler i serien ble publisert samtidig 27.12.2025

Alle artikler ligger samlet her:

<https://www.t-a.no/vis/tema/den-stemmelose-gutten>

I tillegg finnes de her:

Del 1: Den stemmeløse gutten

<https://www.t-a.no/den-stemmelose-gutten/f/5-116-2274587>

Del 2: Hvem var gutten fra Vanvikan?

<https://www.t-a.no/hvem-var-gutten-fra-vanvikan/f/5-116-2274599>

Del 3: Fant ingen dødsårsak

<https://www.t-a.no/politiet-fant-ingen-dodsarsak/f/5-116-2274625>

Del 4: De viktigste bevisene gikk i søpla

<https://www.t-a.no/de-viktigste-bevisene-gikk-i-sopla/f/5-116-2274899>

Del 5: Her ligger prøvene som kan gi svaret

<https://www.t-a.no/her-ligger-provene-som-kan-gi-svaret/f/5-116-2274916>

Våre publiseringer fortsetter, og saken er allerede fulgt opp politisk og med barneombudet gjennom to artikler i 2026:

1. januar: Rystet over artikkelserien: – Et hull i rettsstaten
<https://www.t-a.no/rystet-over-artikkelserien-et-alvorlig-hull-i-rettsstaten/s/5-116-2276936>
2. Barneombudet: – De minste barna opplever den mest alvorlige volden
<https://www.t-a.no/barneombudet-de-minste-barna-opplever-den-mest-alvorlige-volden/s/5-116-2281419>